

Sygn. akt I ACz 1185/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Mazurkiewicz – Talaga (spr.)
Sędziowie:	SA Hanna Małaniuk SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 sierpnia 2014 r.

sprawy z zażalenia skarżącego T. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 czerwca 2014 r. wydane w sprawie o sygn. akt IC 1434/14

postanawia:

zażalenie oddalić

/-/ H. Małaniuk /-/ M. Mazurkiewicz – Talaga /-/ J. Nowicki

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w pkt 1. odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem zaocznym z dnia 25 marca 2013 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XII C 2323/12; w pkt 2. odmówił wstrzymania wykonania ww. wyroku; w pkt 3. wyłączył żądanie skarżącego ujęte w ramach skargi z dnia 5 maja 2014 r. o wyjaśnienie w osobnym trybie postępowania i poinformowanie pozwanego o przyczynach, dla których Sąd Okręgowy w Poznaniu nie zastosował w sprawie obowiązujących przepisów dotyczących doręczeń uregulowanych w kpc i dołączył je do akt o sygn. XII C 2323/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu i w pkt 4. kosztami postępowania obciążył skarżącego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie zaskarżone w całości skarżący zarzucił:

- naruszenie art. 401 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że nie można stwierdzić nieważności postępowania, które zakończyło się formalnie prawomocnym wyrokiem, jeżeli istnieje podstawa do przypuszczeń, że nie jest ono prawomocne materialnie,
- naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wadliwe i jako takie nieskuteczne doręczenie pism w sprawie nie może skutkować nieważnością postępowania jako podstawą skargi o jego wznowienie.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach według norm przepisanych.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

Dopuszczalność skargi o wznowienia postępowania uzależniona została od jej oparcia na ustawowej podstawie wznowienia. Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 404 k.p.c. nie oznacza jednak oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Jako podstawę wznowienia pozwany powołał pozbawienie go możliwości działania. Przesłanka „pozbawienia możliwości działania” odnosi się do sytuacji, kiedy z przyczyny leżącej poza osobą samego zainteresowanego, doszło do całkowitego pozbawienia strony możliwości wzięcia udziału w sprawie, a więc gdy znalazła się w sytuacji, która uniemożliwiła, a nie tylko utrudniła lub ograniczyła popieranie przed sądem dochodzonych żądań. Naruszenie prawa, prowadzące do wznowienia postępowania, musi być wynikiem wadliwego działania sądu albo drugiej strony.

W sprawie zakończonej wyrokiem zaocznym z dnia 25 marca 2013 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XII C 2323/12 Sąd ten prawidłowo wysłał odpis pozwu wraz z załącznikami, podobnie jak i zawiadomienia o terminach rozpraw na adres pozwanego podany przez powódkę. Podkreślenia wymaga, że był to adres, który jednocześnie jako swój adres zamieszkania pozwany sam podał w akcie notarialnym z dnia 9 sierpnia 2012 r. (zatem ledwie sprzed trzech miesięcy przed wniesieniem pozwu), na mocy którego strony zawarły małżeńską umowę majątkową wyłączającą wspólność ustawową. W rezultacie wspomniane pisma procesowe, w sytuacji, gdy z sobie tylko znanych przyczyn pozwany zaniechał ich odbioru, zostały prawidłowo na adres ten doręczone mu w trybie awiza. Trafnie w tym kontekście podkreślił Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że z dokumentacji otrzymywanej sukcesywnie od doręczyciela na żadnym etapie sprawy nie wynikało, że adresat jest nieznany czy też, że wyprowadził się. Skoro następnie pozwany nie stawiał się na posiedzenie, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożył żadnych wyjaśnień a twierdzenia powódki nie budziły uzasadnionych wątpliwości, Sąd Okręgowy prawidłowo wydał w sprawie wyrok zaoczny. W tych okolicznościach nie sposób uznać, jakoby do momentu wydania przedmiotowego wyroku Sąd lub druga strona dopuścili się w swoim postępowaniu jakiegokolwiek wadliwości, która skutkować by mogła wznowieniem postępowania.

Jedyną nieprawidłowość w działaniu Sądu Okręgowego można dopatrzeć się w stwierdzeniu prawomocności ww. wyroku zaocznego w sytuacji, gdy ze znajdującego się w aktach sprawy dowodu potwierdzenia jego odbioru nie można wywnioskować, czy w istocie doszło do doręczenia pozwanemu wyroku i w jaki sposób to doręczenie nastąpiło. W tych natomiast okolicznościach faktycznie istnieją wątpliwości co do tego czy doszło do uprawomocnienia się wyroku zaocznego z dnia 25 marca 2013 r., co jednocześnie stanowi dodatkową przesłankę ku odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, która, zgodnie z przepisem art. 399 § 1 k.p.c. służy wyłącznie względem postępowania zakończonego takim wyrokiem, który jest bez wątpienia prawomocny.

Powyższe okoliczności pozwalają uznać, że skarga pozwanego nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, a nadto istnieją wątpliwości co do tego czy została wniesiona względem postępowania zakończonego wyrokiem prawomocnym i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Decyzja Sądu I instancji w tym przedmiocie jest zatem prawidłowa.

Marginalnie, wskazać należy, że brak jest przyczyn, dla których Sąd I instancji miałby, zgodnie z sugestią skarżącego, traktować jego sporządzoną przez fachowego pełnomocnika i jasną w swej treści skargę jako wniosek o ponowne doręczenie wyroku.

Biorąc powyższe pod rozwagę zażalenie pozwanego, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalono.

/-/ H. Małaniuk /-/ M. Mazurkiewicz – Talaga /-/ J. Nowicki